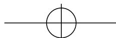
Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№126 (3376)

СУБОТА 10 липня 2004 року

РЕПОРТЕР

Фото Миколи ГОРДИНЧУКА.

«Поверніться живими!»

130 військовослужбовців вирушили із Кам'янця-Подільського для виконання миротворчої місії до Лівану

(Закінчення на 2-й стор.).

На знімку: так проводжали миротворців.

ОФІЦІЙНО

У місті енергетиків

Сьогодні Голова Верховної Ради України Володимир Литвин планує відвідати Миколаївську область. Глава парламенту ознайомиться з ходом збирання врожаю зернових на полях приватного сільськогосподарського підприємства «Білоусовське» Вознесенського району.

Володимир Литвин побуває також у місті енергетиків — Южноукраїнську, де проведе нараду з активом обласної організації Народної аграрної партії України. Заплановано відвідування будівельного майданчика музейного комплексу «Козацької слави і військової техніки» і фізкультурного оздоровчо-реабілітаційного комплексу «Іскра» виробничого підрозділу «Южно-Українська АЕС».

Стратегічна мета залишається незмінна

Україна сподівається, що під час головування Нідерландів в Європейському союзі їй буде надано статус країни з ринковою економікою, заявив український Президент Леонід Кучма. У свою чергу, прем'єр-міністр Нідерландів Ян Петер Балкененде підкреслив, що Україні нададуть статус країни з ринковою економікою лише після виконання двох умов —вирішення питань щодо законодавства про банкрутство й ціноутворення. «Після того, як ці два критерії буде виконано, Україна одержить статус країни з ринковою економікою», — сказав нідерландський прем'єр.

Водночас Леонід Кучма підтвердив, що Україна ще не готова на нинішньому етапі інтегруватися в Європейський союз, однак очікує з боку ЄС визначення чітких перспектив набуття членства в Євросоюзі в майбутньому. Що думають про ці перспективи українські експерти, **читайте на 4-й сторінці.**

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Цикалюк Василь
«Стоги»
Левкас, акріл, темпера. 1999 р.

Завтра — День рибалки

ЛОВИСЯ, РИБКО, ВЕЛИКА Й ВЕЛИКА

Каже кожний, хто закидає у водну гладінь вудочку чи сіті. А ще рибалкам перед виходом з дому бажають «ні пера ні луски», щоб не наврочити. А ми їх передусім привітаємо, бо завтра в цих людей свято — День рибалки.

Щедрим уловом зустрічають професійне свято трудівники Миколаївського об'єднання рибогосподарських підприємств, яке очолює заслужений працівник промисловості України Валерій Сурін. Окрім усього, хочеться побажати усім рибалкам, щоб не міліли наші моря, річки, озера і стави, щоб риба не тільки регулярно ловилася, а й нерестилася. Щоб справджувалися найсміливіші мрії і бажання. Щоб вони таки піймали свою «золоту рибку».

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

І власну осетрину матимемо

День рибалки збігся із 25-річчям заснування Петриківського рибгоспу — одного з небагатьох, який зумів зорієнтуватися і залишитися на плаву в ринкових умовах. Він перший і поки що єдиний в Україні почав вирощувати, розмножувати й адаптувати для наших водойм мальків осетрових риб — веслоносів і стерляді. Саме цієї осені їх уперше запропонують рибним комбінатам Харківської, Київської, Запорізької, Кіровоградської та Полтавської областей. Крім того, рибгосп із 22 ставків щороку виловлює для землярів-дніпропетровців 600—650 тонн поживної риби традиційних для прісноводдя видів — коропів, білого амура, білого та строкатого товстолобика тощо, **повідомляє наш власний кореспондент на Дніпропетровщині Микола НЕЧИПОРЕНКО.**

БЛІЦОПИТУВАННЯ – СУМИ

Що потрібно зробити, щоб удосталь було на наших ринках дешевої і смачної риби?

Віталій Малик, кухар:
— Передусім на державному рівні приділяти більше уваги збереженню та очищенню природних прісноводних водойм.

Віктор Мирошниченко, рибалка-ветеран:
— Передавати в оренду штучні водойми на конкурсній основі дбайливим господарям, які турбуватимуться не лише про власний зиск, а й про відродження рибних запасів.

Леонід Гончаренко, колишній працівник рибфлоту:
— Відновити вітчизняну морську риболовецьку галузь і зменшити податки на її прибуток. Тоді українці ласуватимуть власними дарами моря, а не годуватимуться втридорога з норвезького столу.

Записав Владислав ЖМУРКОВ.

Коротко про важливе

Учора
■ В Ірпені розпочав роботу третій всеукраїнський молодіжний саміт ООН.

Сьогодні
■ В Одесі відбудеться футбольний матч за Суперкубок України.

НАМІРИ

Небо чекає «Аннушку»

Угоду про співпрацю з випуску нового літака для малої авіації Ан-3 підписали ДП «Вінницький авіазавод» та Київське державне авіапідприємство «АВІАНТ». Це буде модифікований варіант популярного колись літака Ан-2. За словами директора Вінницького авіазаводу Олега Ярославського, машину обладнають значно потужнішим турбогвинтовим двигуном виробництва ВАТ «Мотор Січ». Це дасть можливість підвищити швидкість і дальність польоту. Зросте також показник тоннажності перевезення вантажів.

Нова повітряна машина задовольнить зростаючі потреби в малій авіації з перевезення вантажів та пасажирів. Ан-3 використовуватиметься для тренувальних польотів в авіаційних навчальних закладах. Як стверджує співрозмовник,

оновлену «Аннушку» чекають також у Росії, країнах Балтії та Середньої Азії. Авіапідрозділи названих держав, як і раніше, ремонтують у Вінниці свої літаки Ан-2, Як-18, Як-51 та гелікоптери Мі-2 та Ка-26, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

У НОМЕР

Крим зібрав п'яту частину врожаю

На півострові зібрано близько 260 тисяч тонн збіжжя. Середня врожайність — 23 центнери з гектара. З кожним днем міцніють сподівання на мільйон тонн зерна нинішнього ужинку, хоча минулими роками звичним був понад два мільйони. Є надії завершити жнива-2004 до кінця місяця. Для цього задіяно 1607 власних і 700 комбайнів із південних областей.

Тим часом чимало керівників підприємств і фермерів скаржаться на те, що змушені брати дизпальне на автозаправках за ціною 2,2—2,3 грн. за літр замість обіцяного дешевшого по 1,87 гривні з централізованих поставок. Його за урядовою програмою повинно надійти 8,5 тис. тонн за потреби 17—20 тис.

За оцінкою спеціалістів, сьогодні лише 10% всієї сільгосппродукції реалізується через біржу. Схоже, хлібороби знову не дорахуються чесно зароблених десятків мільйонів гривень, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор ХОМЕНКО.**

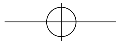
Бітуму вистачить на 300 кілометрів доріг

На «ЛиНОСі» здано в експлуатацію нове виробництво з виготовлення бітуму. Це дуже важлива подія не лише для Луганщини, а й для всієї України. Виробництво спроектовано за новітніми технологіями, оснащено сучасним обладнанням і не має аналогів в Україні і країнах СНД. Обсяг продукції становитиме 375 тис. тонн на рік, що дасть можливість щомісяця виробляти до 1,5 млн. кв. м. високоякісних покрівельних матеріалів й облаштовувати ними майже 300 км автодоріг. Очікувана якість бітуму дасть змогу «ЛиНОСу» вже найближчим часом освоїти світовий ринок, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Каплиця пам'яті

У селі Кремінна, що в Городоцькому районі, вона виросла неподалік того місця, де в березні 1943 року фашисти спалили хату разом із її господарями, бабусею та двома дітьми. Павло та Варвара Осики, котрі мешкали на хуторі, довгі роки окупації допомагали партизанам, за що і поплатилися життям своїм та близьких. У пам'ять про загиблих кремінчан і була збудована каплиця. А допоміг у цьому землякам народний депутат Адам Чікал, **повідомляє наш власний кореспондент Ірина КОЗАК.**

З 2005 року згідно з постановою уряду буде припинено безкоштовну видачу телефонних номерів

ВИБОРИ-2004

Мета — парламентські перегони

Учора V з'їзд «Народного Руху України за єдність» висунув кандидатом у президенти свого лідера **Богдана БОЙКА (*на знімку*)**. З метою підтримки єдиного кандидата було утворено коаліцію «Рух українських партій» (до якого приєдналися УНА-УНСО та інші праві партії й організації). Щоправда, Богдан Бойко зізнався: основна мета його кандидатування на найвищу державну посаду — парламентські вибори 2006 року.

Вл. інф.

Кандидатів дедалі більшає

Центральна виборча комісія зареєструвала кандидатами на посаду Президента України й видала кандидатські посвідчення лідеру Комуністичної партії Петру Симоненку, голові Слов'янської партії Олександру Базилюку та лідеру Прогресивної соціалістичної партії Наталії Вітренко.

Водночас ЦВК зареєструвала уповноваженим представником Олександра Базилюка в ЦВК Олександра Лузана, представником Наталії Вітренко — Володимира Цимбалюка, представником Петра Симоненка в єдиному загальнодержавному виборчому окрузі — Валентина Матвєєва.

Комп'ютерний клас від земляка

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Народний депутат України Юрій Кармазін свої приїзди до «підшефного» Катеринопільського району особливо не афішує, тому й не возить за собою «обоз» журналістів. А оскільки до Верховної Ради його обрано за партійним списком «Нашої України», то він сам обрав собі «округ» — один з найпроблемніших районів Черкащини, глибинку, забруднену «чорнобильськими плямами».

Та це не дивно, бо йому, уродженцю Звенигородщини, котра межує з Катеринопільським районом, особливо близькі болі земляків, і він допомагає їм перебороти труднощі й негаразди. Ось і цього разу на прохання учителів та дітей села Суха Калигірка Юрій Кармазін привіз для школи комп'ютерний клас. А ще сільські діти-спортсмени одержали в подарунок від народного депутата спортивну форму і м'ячі.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

РЕПОРТЕР

«Поверніться живими!»

(Початок на 1-й стор.).

«Гарячих» точок на планеті не стає менше. Як і регіонів, що все-таки повертаються до мирного життя після виснажливої війни. Повернення — справа архітонка і неймовірно складна, що потребує дедалі більше вмілих, відповідальних та відважних людей. Ім'я їм — миротворці.

Цілий місяць готувалися 190 військовиків, відібраних на конкурсній основі, у центрі розмінування на базі Кам'янець-Подільського військово-інженерного інституту. З миротворцями вперше їде два чотириногі помічники — тепер у центрі розмінування вчать собак-пошуківців мін.

— Майже половина курсантів уже мають досвід Косово, Сьєрра-Леоне, Лівану, Іраку, — каже керівник миротворців, полковник Андрій Знак, який очолював донині інженерну службу 13-го армійського корпусу в Рівному.

А сорокарічний підполковник Володимир Кудря, котрого проводжала дружина Галина, «афганець», кавалер двох орденів Червоної Зірки служив поблизу Нагірного Карабаху, у Придністров'ї, був на розмінуванні в Артемівську. Його призначено заступником командира, інструктором із мінно-вибухової справи. Начальник інституту Олег Хавронюк запевняє, що з Володимиром можна йти в розвідку. В цьому він особисто переконався торік у Лівані, де очолював загін миротворців. Хто, як не він, знає ціну цієї небезпечної місії, на яку відправляє своїх хлопців. Але іншої роботи у військовиків немає. Українську армію і далі скорочують. Тому залишається одне: дати наказ обов'язково повернутися живими.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Кінець гуральням

Підроблену лікеро-горілчану продукцію, «здобич» податкової міліції ДПА Черкащини, виставлено в головному фіскальному домі області. Поруч із псевдоконьяками «Десна», «Закарпатський», фальсифікованою горілкою «Посольська», «Офіцерська», «Пшенична» та іншими каламутними «термоядерними» напоями демонструється також «важка артилерія» підпільних гуралень. Це самогонні апарати, закрутки, етикеточні автомати.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Начальник відділу податкової міліції ДПА Олександр Лукашов показує «улов» останньої операції «Підакцизна марка», в результаті якої виявлено і ліквідовано два підпільні цехи з виготовлення алкоголю.

Фото автора.

Не змагання, а привід до суспільного діалогу

Учора Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у своєму виступі на з'їзді Народної аграрної партії закликав розглядати передвиборну кампанію не як змагання між різними політичними силами, а як привід до реалізації конструктивного суспільного діалогу та важливої репетиції перед парламентськими виборами-2006. Володимир Литвин заявив, що сьогодні НАПУ має історичний шанс прокласти у вітчизняній політиці третю, центристську лінію. Охарактеризувавши сучасний стан економіки України, зокрема, стан в АПК, Голова Верховної Ради висловився за утворення при Президентові України координаційного органу для розв'язання проблем на селі, систематизацію законодавства у сфері АПК, прийняття Аграрного кодексу України, передбачення у держбюджеті-2005 не менш як десяти відсотків видаткової частини на розвиток аграрного сектора економіки.

Юліана ШЕВЧУК.

65 років не межа

Учора Конституційний Суд визнав неконституційним положення Закону України «Про вищу освіту», відповідно до якого граничний вік кандидата на посаду керівника вищого навчального закладу третього або четвертого рівня акредитації не може перевищувати шістдесяти п'яти років.

Оспорюване положення, зазначає КС у своєму рішенні, позбавляє можливості осіб, які досягли шістдесятип'ятирічного віку, балотуватися на посаду, незважаючи на їхні здібності, досвід, рівень наукової кваліфікації, зокрема наявність наукового ступеня доктора або кандидата наук, вченого звання професора, науково-творчий потенціал, авторитет в середовищі науково-педагогічної громадськості, ділові та інші якості, стан здоров'я тощо. Крім цього, ця норма ставить громадян, які однаковою мірою відповідають вимогам професійної правосуб'єктності, у нерівні правові умови щодо зайняття посади керівника вищого навчального закладу третього або четвертого рівня акредитації за ознакою віку і у такий спосіб фактично обмежує встановлені Основним Законом України гарантії рівних можливостей реалізації конституційного права громадян на працю.

ВИДАННЯ

Розумні зрозуміють

«Перші підсумки». Під такою назвою нещодавно побачила світ сьома книжка Бориса Мокіна.

Автор, непересічна особистість, академік Академії педагогічних наук, ректор Вінницького технічного університету, доктор технічних наук, упевнений: його книжка знайде відгук у душах читачів. Тож у передмові зазначається: «Бажання бути об'єктивним обов'язково призведе до того, що хоч щось у моїй книжці не сподобається кожному з її персонажів. Розумні це зрозуміють і пробачать автору, нерозумні — не пробачать. Але я вважаю, що історико-публіцистичні видання — це той жанр літератури, який узагалі пишеться лише для розумних». А втім, що більше точок зору віддзеркалюватимуть ті чи інші події, зазначає автор, то легше буде наблизитися до їх об'єктивних оцінок.

Авторське бачення «другого аудіокасетного скандалу», «демонстрації президентської прихильності до губернатора», авіакатастрофи у Скнилові тощо заслуговує на увагу мислячого читача. Зацікавить книжка і майбутніх абітурієнтів, бо є також своєрідним посібником з історії Вінницького технічного університету.

Олена РОМАШКІНА.

У «чорнобильців» нарешті з'явилася надія

Вихід зі свого критичного становища вони вбачають в указі Президента України

АКТУАЛЬНО

Лариса Мазко і Ніна Павленко, представники «інвалідів Чорнобиля», що проживають у Деснянському районі Києва, привезли до редакції копію звернення до Президента України. Під ним підписи — представників 254 сімей. Привезли вони і листа головному редактору нашої газети, в якому просять надрукувати їхнє звернення. Бо вже кілька років не можуть достукатися «до умів і сердець наших високопоставлених від народу керівників».

Чого домагаються автори звернення? Обіцяного їм житла. Цю обіцянку держави передбачено законодавством, зафіксовано офіційним обліком. Але якщо в попередні роки їм виділяли хоч по кілька квартир, то в останні — практично нічого. «Нам уже набридли бюрократичні відписки, — кажуть вони і запитують: — Чому рік у рік урізаються чорнобильські програми?»

Доки матеріал з приводу їхнього звернення і листа до редакції готувався до друку, представники ініціативної групи привезли відповідь на них. Її підписав заступник міністра праці та соціальної політики України Віктор Дьяченко. До речі, це міністерство з 1 січня нинішнього року визначено головним розпорядником коштів, спрямовуваних на фінансування видатків за статтею державного бюджету «Забезпечення житлом громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи». Досі цим опікувалося МНС.

Що нового сказав новий розпорядник? Нічого. Констатував, зокрема, що «співвідношення обсягів коштів, необхідних для розв'язання проблеми забезпечення житлом громадян, постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, до фактично профінансованих з державного бюджету кожного року коливається в межах лише 1 відсотка від потреби».

І висновок заступника міністра. «... поліпшення житлових умов як авторів колективного звернення, так і інших сімей інвалідів внаслідок Чорнобильської катастрофи буде здійснюватися Київською міською державною адміністрацією відповідно до черги у загальноміському реєстрі». В цьому реєстрі, як повідомляється у відповіді, по Києву значиться 2981 така сім'я. А представники міськадміністрації різних рівнів у своїх відповідях інвалідам-«чорнобильцям» постійно твердять: ваші житлові умови поліпшуватимуться в міру надходження бюджетних коштів і згідно з чергою в реєстрі... Між іншим, в Україні на квартирному обліку перебуває 24 842 такі сім'ї.

Цими днями Президент України Л. Кучма своїм указом **(опублікованим у «ГУ» № 125)** реорганізував Міністерство з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи в Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та **Державний комітет України з питань подолання наслідків Чорнобильської катастрофи.**

У всіх «чорнобильців» тепер зажевріла надія, що з появою нового спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади поліпшаться справи з усіх питань захисту населення і територій від наслідків чорнобильської катастрофи. Як воно буде на практиці, поживемо — побачимо.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Київ.

Фрідом Хаус пропонує

«Новини на різних телеканалах здебільшого висвітлюють одні й ті самі події, а форма подачі матеріалу відрізняється упередженістю. Здається, цей феномен — який значною мірою проявився під час парламентських виборів 2002 року та президентських виборів 1999 року — лише посилився напередодні президентських виборів 2004 року», — про це йдеться у звіті Фрідом Хаус.

«За всіма ознаками, ЗМІ виявляються неспроможними забезпечити суспільство неупередженою інформацією щодо перебігу виборчого процесу, в основному через адміністративний тиск», — наголошується в документі. У зв'язку з цим Фрідом Хаус рекомендує президенту та уряду: «Негайно заборонити практику вироблення та розповсюдження «темників», а також відмовитися від будь-яких форм залякування головних редакторів ЗМІ».

Водночас українським ЗМІ рекомендується прийняти «публічну декларацію та професійний кодекс для запобігання поширенню упереджені, неправдивої або наклепницької інформації з метою скомпрометувати того чи іншого кандидата або партію напередодні виборів».

Органний марафон над морем

ФЕСТИВАЛІ

Сьогодні у Лівадії стартує унікальний фестиваль органної музики «Livadia-Fest». Уперше в Криму майже три місяці виступатимуть найвідоміші органісти Польщі, Німеччини, Естонії, Латвії, Росії і України. Восени до них приєднаються кращі колеги-віртуози з усієї Європи, щоб в рамках проведення фестивалю відзначити ювілейну дату — 200-ліття поселення німців на півострові.

Усі учасники фестивалю виконуватимуть твори на грандіозному триповерховому лівадійському органі, занесеному до Книги рекордів України. Тривале свято величних мелодій відбудеться за сприяння й під егідою Верховної Ради автономії, Фонду німців Криму Ялтинського міськвиконкому й Центру органної музики.

Віктор ХОМЕНКО.

ПЕРСПЕКТИВА

Полтаву «візьмуть» у розв'язку

Біля житлового мікрорайону «Левада» Полтави відновлено розпочате ще десять років тому будівництво транспортної розв'язки на автотрасі Київ—Харків. Для цього вже виділено два мільйони гривень за потреби майже 30 мільйонів. Автомобільна розв'язка стане складовою кільцевої об'їзної дороги навколо Полтави і значно зменшить потік транзитного автотранспорту через місто, тож поліпшить його екологію, сприятиме безпеці руху.

Григорій ГРИНЬ.

Полтава.

СПОРТ

ФФУ звітуватиме

Позавчора під час традиційної зустрічі з представниками ЗМІ перший віце-президент ФФУ Олександр Бандурко повідомив, що 16 липня у конгрес-холі президент-готелю «Київський» об 11.00 розпочне роботу VI звітно-виборчий конгрес Федерації футболу України.

На тому зібранні слухатимуть звіт про діяльність національної федерації за період з 16 серпня 2000 року по 16 липня 2004 року. На наступні чотири роки оберуть президента, віце-президентів і виконком ФФУ. Окрім цього, порядок денний передбачає розгляд низки питань. Зокрема, про прийняття колективних членів ФФУ; про зміни і доповнення до статуту ФФУ; звіт ревізійної комісії ФФУ про фінансово-господарську діяльність ФФУ за звітний період тощо.

43 колективні члени ФФУ делегують на конгрес по троє представників. Запрошено також заступників голів облдержадміністрацій, які відповідають за розвиток гри в регіонах, ветеранів футболу та представників ЗМІ. У роботі конгресу візьме участь член виконкому УЄФА Маріос Лефкарітіс (Кіпр). До речі, офіційний сайт ФФУ планує пряму відеотрансляцію із залу засідання.

Мілевський — знову українець

Апеляційний комітет ФІФА постановив, що нападник київського «Динамо» Артем Мілевський має право представляти збірні України. Однак Білоруська федерація футболу, котра також претендувала на «спірного» футболіста, формально зберігає право подати апеляцію на це рішення у Спортивному арбітражному суді в Лозанні.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

ФОТОФАКТ

У Міжнародному виставковому центрі столиці відкрилася виставка «Індійські підприємства—2004», організована за сприяння Конфедерації індійських промисловців і Посольства Індії в Україні.

На знімку: на урочистій церемонії відкриття виставки українські дівчата вдяглись у сарі.

Фото Юрія ІЛЛЄНКА (Укрінформ).

Купальська ніч над Дніпром

ФОТОРЕПОРТАЖ

На Набережному шосе столиці вперше відбулося святкування Дня Дніпра. Започаткував його Всеукраїнський благодійний фонд «Дніпро» за сприяння Київської міськдержадміністрації. Кращі художні колективи та виконавці столиці України на водній естраді показали концертну програму. Потім був казковий феєрверк. Насамкінець виступила Руслана. Танцювали всі — і купальські артисти, і глядачі на березі. Організатори зізналися: все це влаштовували, щоб привернути увагу до проблем Дніпра, поєднавши з автентичними традиціями. Все обернулося справжнім святом.

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

ФЕСТИВАЛІ

Співучі хвилі Світязя

У Луцьку великим гала-концертом на стадіоні «Авангард» завершився фестиваль української естрадної пісні «На хвилях Світязя».

Уже дев'ятий рік поспіль цей популярний мистецький форум відкриває нові імена: обдарованих співаків, композиторів, поетів, допомагає повніше розкрити потенціал відомих естрадних виконавців. У цьогорічному фестивалі — театралізовані фольклорні дійства, виступи зірок української та зарубіжної естради —Василя Зінкевича, Павла Дворського, Степана Гіги, Анюти Славської, Бісера Кірова (Болгарія), гурту «Ляпіс Трубецькой» та інших, конкурсні змагання учасників.

Фестиваль, що має своє творче обличчя, гармонійно поєднує сучасну естрадну пісню з народними звичаями і обрядами.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

ДОСВІД

Уроки починатимуться з гімну

З нового навчального року у школах Прикарпаття щоранку на першому уроці звучатиме Державний Гімн України, повідомив голова Івано-Франківської облдержадміністрації Михайло Вишиванюк. «Треба з шкільної парти прищеплювати дітям любов до Вітчизни, повагу до державних атрибутів, плекати в них готовність жити і працювати в ім'я всенародних інтересів», — прокоментував він нововведення.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

НАМІРИ

Сміття з китайським підходом

Проект будівництва трьох сміттєсортувальних станцій у Донецьку має намір здійснити корпорація «СМЕС» (Китай). Вартість спорудження об'єктів становитиме 50 мільйонів доларів США. При цьому китайські інвестори не використовуватимуть технології спалювання сміття, оскільки це небезпечно для довкілля. Як заявили керівники корпорації під час відвідання обласного центру, потужність майбутнього заводу дасть змогу повністю зняти проблему побутових відходів у Донбасі. Сировина перероблятиметься на добрива або подрібнюватиметься.

Ліна КУЩ.

Донецьк.

SOS!

Позов до власного сина

Співробітникам Свердловського міськвідділу міліції довелося працювати відразу в двох напрямах: розшукувати зниклого 14-літнього підлітка і розслідувати досить велику квартирну крадіжку — 16 тисяч гривень, 1500 доларів США і виробів із золота на суму 5 тисяч гривень. І все це за заявою однієї родини. Як з'ясувалося, хлопець давно вийшов з довіри своїх батьків. Від нього ховали навіть ключі від квартири, але це не врятувало. Вибравши слушний момент, підліток підмінив їх. Коли батьків не було вдома, забрав сховані гроші, прикраси і зник. Його шукали майже півроку, але ні серед дітей, схильних до бродяжництва, ні серед відвідувачів ігрових салонів Свердловська не знаходили. Затримали його в Луганську на одному з ринків. Увесь цей час він перебував в обласному центрі і зовсім не бідував. Украдених грошей вистачало і для себе, і для друзів, які відразу знайшлися. Малолітній злочинець відповідатиме перед законом.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

СИТУАЦІЯ

Циганський табір — у ...міліції

За власні кошти Вінницьке міське управління міліції депортувало сім циганських сімей-нелегалів (11 дорослих і 33 дитини), затриманих неподалік від обласного центру: табір правоохоронці виявили біля залізничної станції в селі Сосонка. З усіх затриманих російською мовою розмовляла лише одна людина. Як пояснив начальник паспортного відділення міськвідділу міліції Олексій Дремлюга, цигани прибули з Узбекистану.

Поки тривала перевірка документів (майже всі дорослі мали при собі паспорти) і можливої причетності затриманих до злочинної діяльності, табір перебував на подвір'ї міліції. Харчування також було коштом міліцейської установи, кожна бюджетна копійка для якої на вагу золота, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Зазіхають на чуже

РЕЗОНАНС

На публікації газети «Благодать там, де творять добро» («ГУ» за 13.12.03) і «Будували одні — користуються інші» («ГУ» за 13.03.04) відреагував голова Державного комітету України у справах релігій Віктор Бондаренко. В статтях, нагадаємо, йшлося про конфліктну ситуацію, що склалася між православними в селі Мар'янівка Приазовського району. Там на культову споруду зазіхає громада УПЦ, яка не брала участі у створенні й облаштуванні храму. Це викликає справедливе обурення віруючих УПЦ Київського патріархату, власників майна церкви.

У листі Віктора Бондаренка, зокрема, зазначається:

«Рішенням Запорізької обласної державної адміністрації від 06.03.2003 р. № 77 культова споруда в с. Мар'янівка була передана у власність релігійній громаді УПЦ-КП, яка зареєструвала свій статут ще у 1997 році. Перехід частини віруючих цієї громади під юрисдикцію УПЦ відбувся тільки у вересні 2003 року. Заяву та статут на реєстрацію до облдержадміністрації віруючі цієї громади досі не подавали, правоздатності юридичної особи не отримали, тому їх претензії на культову споруду та майно, згідно з чинним законодавством України, безпідставні.

Віруючим релігійної громади УПЦ надані роз'яснення з питань реєстрації статуту та порядку передачі місцевими органами виконавчої влади в користування або у власність культових споруд чи інших приміщень для задоволення релігійних потреб».

Церква в клубі, яка стала каменем спотикання

Отже, усі права на Мар'янівський храм у громади УПЦ-КП. А претендують на нього і майно віруючі російської церкви, які навіть не зареєструвались. Це констатують (і не більше) в Запорізькій облдержадміністрації, а тепер повторює і пан Бондаренко.

— А нам набридло слухати і читати їхні роз'яснення і консультації, — кажуть Валерій Григоренко та Ніна Кучеренко, які розбудовували церкву. — Храм майже рік під замком. А влада своєю бездіяльністю сприяє незаконним цинічним зазіханням жменьки зухвалих односельців на чуже майно.

Держава не має права втручатися в церковні справи, хоча ніхто її не звільняв від обов'язку забезпечувати порядок. А хто заважає керівникам регіональних УПЦ-КП і УПЦ Московського патріархату сісти за стіл переговорів і порозумітися? Чому б їм не примирити віруючих і не поставити крапку в конфлікті? Чого чекають священнослужителі на Запоріжжі?

Іван ІЛЛЯШ.
Фото автора.

Храм XIX століття, що чекає реставраторів

КРИМІНАЛ

Обкрадав церкви

Рівненські правоохоронці затримали злочинця, який лише за червень обікрав церкви у Рівному, селищі Клевань, селах Антопіль Рівненського та Верхів Острозького районів, чим спричинив негативний резонанс серед громадськості.

Ним виявився 48-річний мешканець Львівської області Степан М., який уже відбував покарання за подібні злочини. Цього разу злодія з вузькою «спеціалізацією» міліція затримала на вокзалі, коли він з викраденим церковним майном намагався виїхати до себе додому. Досі злочинець діяв так нахабно, що навіть пропонував священику купити хрест з його ж обителі.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

ГОЛОС ДИТИНИ

Дайте, дядьку, закурити!

Усе-таки цікаво, як відреагують дорослі на прохання підлітка дати цигарку? З цим я і мої друзі звернулися до 105 осіб.

— Зараз я тобі дам (далі звучить ненормативна лексика. — **Авт.**)! Йди звідси, шмаркачу! — реагував дехто.

Проте більшість дорослих мовчки простягували пачки, хоча й бачили, що перед ними — неповнолітні.

«Жебракували» ми із друзями у Києві — на Райдужному, Подолі та Хрещатику. Цікаво: що ближче просувалися ми до центру, то охочіше й щедріше відгукувались дорослі на наше прохання...

Того дня я зі своїми однолітками випросили 43 цигарки, хоча й ніхто із нас ще не призвичаївся до цієї шкідливої звички. Бо навіщо запихати у себе дим?

Хоч як це сумно, вкотре переконався: кожне нове покоління починає курити тому, що йому потурає покоління старше. Та й світ цей, на жаль, усе ще належить курцям, які палять скрізь: на зупинках, у кафе, підземних переходах, у метушні ринків. Курять не цікавлячись, чи приємно вдихати тютюновий дим оточуючим. Так і хочеться звернутись до дорослих:

— Дяді й тьоті, облиште палити!

Костянтин НЕЧИПОРЕНКО, 15 років.

ФОТОФАКТ

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

У Львові відбувся VI загальнонаціональний дитячий творчий конкурс «Міні-міс» і «Міні-містер України-2004». Юні таланти з різних регіонів України пекли, танцювали, декламували вірші, виконували пародії, демонстрували моделі авангардного одягу.

На знімку: титул «Міні-міс» у середній групі завоювала Анжеліка Ніколаєва з Дніпропетровська (**ліворуч**), поруч з нею — «Міні-міс артистичність» Катерина Барбашова (Луганськ) і «Міні-міс талант» — Анастасія Усатенко теж із Дніпропетровська.

Статус країни з ринковою економікою залежить і від країни, і від економіки

КОМЕНТУЮЧИ ПОДІЮ

Цього тижня в Гаазі відбувся саміт Україна—ЄС. Однією з найболючіших тем переговорів було одержання статусу країни з ринковою економікою. Прем'єр-міністр Нідерландів, котрі головують у Євросоюзі, Ян Петер Балкененде на підсумковій прес-конференції повідомив, що цього разу Україна не одержить омріяного статусу. Якими критеріями — політичними чи економічними — керувалися європейські чиновники, приймаючи таке рішення? З цим питанням «ГУ» звернувся до експертів.

Віктор НЕБОЖЕНКО, Інститут стратегічних досліджень:

— З одного боку, Україна мало зробила для того, щоб сподобатися Об'єднаній Європі. Але з другого — тут більше об'єктивних чинників, аніж бажання ущемити наші політичні еліти. Річ у тім, що нині Євросоюз переживає дуже серйозну внутрішньополітичну кризу, пов'язану з труднощами прийняття Конституції. Тобто крім того, що ми не готові увійти в ЄС, і ЄС ще не зумів знайти адекватні механізми для самоорганізації. Це тільки зовні в Євросоюзі все добре і відбувається регулярний прийом нових членів. Але саме це стрімке розширення ЄС і створює проблеми для ідентифікації самого Євросоюзу. У них немає ще документів, на підставі яких вони будуватимуть внутрішні і зовнішні відносини.

Другий етап відносин між Україною і Євросоюзом настане лише після того, як: а) ЄС прийме Конституцію; б) в Україні з'явиться нове політичне керівництво.

Володимир СІДЕНКО, директор економічних програм Центру О. Разумкова:

— Євросоюз заявляє, що це — суто технічне питання, питання відповідності України визначеним критеріям «ринковості». Брюссель звертає, зокрема, увагу на недотримання Україною принципів ринкового ціноутворення та принципів нормальної для ринкової економіки процедури банкрутства. Але чи набагато такі процедури відрізняються від стандартів, які існують в інших країнах, що мають ринковий статус? Принаймні в порівнянні з Російською Федерацією таке відхилення не є істотним. В Росії також є проблеми з ринковим ціноутворення — зокрема, через існування пільгових цін на енергоносії для національних споживачів. І це не завадило Євросоюзу визнати російську економіку ринковою з наданням відповідного статусу. В Україні наявні менш систематичні порушення у ціноутворенні. Хоча вони, безперечно, є — і на аграрному ринку, і на ринку енергоносіїв, де уряд втручається, щоб суто адміністративними заходами запобігти зростанню цін. І в нашому випадку це чомусь викликає запитання з боку Євросоюзу.

Фото Валерія СОЛОВЙОВА (Укрінформ).

Леонід Кучма та Ян Петер Балкененде під час прес-конференції в Гаазі.

Щодо процедури банкрутства, то в цьому плані російська та українська практика вельми подібні. Водночас Росія ринковий статус має, а Україна — ні. Я не стверджую, що в нас немає проблем у вказаних сферах. Лише кажу, що в наданні ринкового статусу немає єдиного підходу, що досить типове для політики Євросоюзу і провідних західних держав. І це зауваження Києва, на мою думку, є цілком виправданим.

Володимир ГОРБАЧ, експерт Інституту євроатлантичного співробітництва:

— Статус країни з ринковою економікою залежить і від країни, і від економіки. Приміром, сусідня Російська Федерація вже має такий статус, хоча ситуація там далеко неоднозначна і в жодному разі не краща за нашу. З боку Євросоюзу це було рішення політичне — надати Росії ринковий статус. Західний капітал у такий спосіб намагався відкрити собі дорогу до інвестицій в Росію з огляду на її величезні природні ресурси. Україна не має такого подарунка для Заходу, як багатющі поклади нафти і газу. Тому нашим ресурсом має бути імідж України — позитивний, демократичний і ринковий, і треба працювати над тим, щоб саме так нас сприймали за кордоном. А не вести якісь переговори за лаштунками, давати якісь обіцянки і таке інше. Гадаю, що Україна не має шансів зайти в цю кімнату з чорного ходу або через якісь потаємні двері. Ми маємо пройти повний шлях ринкової трансформації і справити відповідне враження на Заході — що ми справді демократична країна, що у нас справді конкурентна, а не монополістична економіка, що у нас підприємства конкурують за ринковими критеріями, а не за політичними — наближеністю до влади чи до наданих владою пільг. Тому ненадання ринкового статусу на Гаазькому саміті — це тільки черговий сигнал, який західні політики посилають українській владі. Повідомлення про те, що ключова тема для них — президентська виборча кампанія в Україні. І до цього моменту — моменту підтвердження Україною своєї демократичності і відкритості — в цьому питанні не буде і не може бути прийнято жодних серйозних рішень. Економічна ситуація і рівень економічних реформ — необхідна передумова для отримання ринкового статусу. Але його надання є, звичайно, політичним рішенням.

Ярослав ЖАЛІЛО, експерт Національного інституту стратегічних досліджень:

— Формуючи план дій Україна—ЄС, ми мусимо встановлювати такий орієнтир, і це має бути предметом обговорення. Але я не вважав би ринковий статус якоюсь панацеєю, яка одразу дасть нам якісь нові козирі.

Є дуже велика частка політичних чинників у визнанні чи, точніше, невизнанні української економіки ринковою. Ці політичні чинники «грають» у тих випадках, коли є підстави для формального висунення претензій чи сумнівів щодо «ринковості». Сьогодні такі підстави реально є. Це стосується регулювання на валютному ринку і ринку банківських послуг, на ринку металопродукції, на ринку нафтопродукції, і цей перелік можна продовжити.

Українська економіка загалом ринкова, але вона є нестабільною і ще не до кінця сформованою ринковою економікою. Наші уряди ще не створили механізмів, які забезпечували б ринкові методи її регулювання. Тому вони змушені час від часу вдаватись до адміністративних заходів, які забезпечували б, приміром, обмеження імпорту металопродукції, обмеження цін на нафтопродукти, обмеження спекулятивних операцій на валютному ринку тощо. Адмінзаходи, з одного боку, об'єктивно необхідні, оскільки утримують економіку від дестабілізації і допомагають уникнути небажаних цінових шоків. А з другого — вони є формальними підставами для того, щоб не визнавати нашу економіку ринковою.

Стосовно політичних аргументів на користь «ринковості», то на даному етапі Київ, мені здається, їх не має. Економіка Росії в жодному разі не є більш ринковою. Але Москва багато важить для Європи і Євросоюзу, і тому в неї такі аргументи є. І є такий статус. А Києву доведеться зачекати, доки він позбудеться формальних приводів для зауважень. Або доки зміняться політичне ставлення до України і до української влади в самому Євросоюзі.

Підготували Ганна ЛУКАНСЬКА, Тетяна ПАСОВА.

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Наближається зміна політичних еліт

Минулий тиждень ознаменувався партійними з'їздами і стартом президентських перегонів, які Перший заступник Голови парламенту Адам Мартинюк охарактеризував як «зміну політичних еліт». Відразу на штурм найвищого державного крісла вишикувалися сім претендентів і на підході ще п'ять. А кандидати від опозиції і влади — Віктор Ющенко і Віктор Янукович — заявили про свою перемогу в першому турі. У тому, що відбуватиметься безкомпромісна й жорстка боротьба, вже ніхто не сумнівається.

З огляду на це Голова Верховної Ради України Володимир Литвин та голова Національної спілки журналістів Ігор Лубченко закликають журналістів не використовувати брудні технології та чорний піар і триматися якомога далі від «війни компроматів». Проте щодня на сторінках газет та екранах телевізорів з'являються нові компрометуючі подробиці з життя претендентів на президентську булаву. І навіть прес-конференцію народного депутата Олександра Турчинова, який розповів про нові сценарії «тотальної фальсифікації» Банкової, координатор парламентської більшості Степан Гавриш назвав «брудною технологією».

Однак «толерантність, відкритість і прозорість» виборів пообіцяв продемонструвати голова Центральної виборчої комісії Сергій Ківалов. Він не на жарт попередив: якщо будь-який кандидат у президенти допустить серйозні порушення, то його знімуть з реєстрації. До речі, минулого тижня ЦВК затвердила методичні рекомендації про порядок збирання підписів виборців на підтримку кандидата на пост президента і пообіцяла максимально скоротити витрати на виготовлення прозорих скриньок для голосування.

За прогнозами Першого заступника Голови ВР, якими він цього тижня ділився з іноземними делегаціями, основна боротьба за булаву глави держави розгорнеться між Віктором Ющенком, Віктором Януковичем та Петром Симоненком, які нині мають найвищий рейтинг.

А от Народно-демократична партія підписала угоду про створення виборчої коаліції демократичних сил з Партією регіонів України. За словами В. Пустовойтенка, документ стане для НДП «кроком до прийняття спільного рішення» на з'їзді партії, який відбудеться сьогодні, і «спрямуванням спільних зусиль на перемогу єдиного кандидата» від влади.

А Партія промисловців і підприємців України, у свою чергу, підписала з Партією пенсіонерів України угоду про партнерство та співпрацю.

Хоча мажоритарники минулого тижня працювали в округах, законотворча діяльність не припинялася. У бюджетному комітеті працювали над змінами до основного фінансового документа, у Комітеті з питань фінансів і банківської діяльності обговорювали страхування, а в екологічному комітеті — рибне господарство.

Днями Верховна Рада України повернула до Генеральної прокуратури подання про зняття депутатської недоторканності з Юлії Тимошенко. У прес-службі БЮТ заявили, що чотири профільні комітети Верховної Ради — з питань правової політики, з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією, з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності і з питань Регламенту — «однозначно кваліфікували подання щодо Ю. Тимошенко як виконання політичного замовлення з метою дискредитації лідера фракції БЮТ».

Наталія ЯРЕМЕНКО.
Мал. Вадима СИМИНОГИ.

ШИБЕНИЦЯ ЯК ЗНАРЯДДЯ ДЕМОКРАТІЇ нам не підходить. Але...

Рівно десять років тому, 10 липня, у Києві відбулися перші загальні прямі вибори міського голови. Нагадаю, мешканці столиці волевиявили тоді на цю посаду Леоніда Косаківського. За представника Президента в Києві проголосували майже 550 тисяч виборців.

Того самого дня відбулися і перші після проголошення незалежності України вибори до міської ради. Це був перший орган самоврядування у столиці вже незалежної держави. Нова рада на чолі із загальнообраним головою стала новою моделлю влади, наближеною до світових стандартів місцевої демократії.

Утім, слова «перші», «новою» можна спокійно вживати не лише в контексті новітньої історії України. Як стверджує Леонід Косаківський, працюючи над новою книжкою «Самоврядування в Києві: минувшина і сьогодення», він «викопав» в архівах цікавий факт — виборів, у сучасному розумінні цього слова, керівника міста, по суті, не було навіть за славетних часів магдебурзького права, а, здавалося б, це — золота пора в біографії стольного града. Отже, саме в липні 1994 року кияни справді вперше за всю історію обрали собі керівника міста вільним і всезагальним голосуванням. І сьогоднішній ювілей — добра нагода згадати про досягнення і втрати здобутої десять років тому київської демократії.

— Сама традиція вибору міського голови — війта — історично притаманна Києву, — коментує свої наукові пошуки Леонід Григорович, — але були в ній свої особливості. Понад 500 років тому, коли місту пожалували самоврядування з магдебурзьким правом, воно було поділено на три окремі, слабко пов'язані між собою частини, — Печерськ, Верхнє місто і Поділ. Вибори, власне, відбувалися тільки в останньому. А це, погодьтеся, не можна вважати найдемократичнішим способом волевиявлення.

Крім того, у виборах на Подолі брали участь не всі мешканці, а лише певні верстви. З тих далеких часів до нас дійшла грамота польського короля Сигізмунда II Августа, в якій було підтверджено давнішній порядок обрання війта: «Мещане, которые под правом майдеборским сидят, обравши людей добрых, годных чотырох особ на тот уряд войтовский, из них одного нам, господарю их, просити будут, а мі з ласки нашои господарской им за войта листом нашим потвердити маем». Отже, насправді відбувалося призначення королем війта із чотирьох запропонованих міщанами кандидатур. І надалі право обрання війта, хоч порядок його і змінювався, було обмежено. А з середини XVIII століття його взагалі призначав російський уряд.

В царській Росії главу міської управи «обирав» губернатор і затверджував міністр внутрішніх справ імперії. Пізніше, в радянські часи, таку почесну функцію перебрала на себе Компартія: голову міськради після затвердження ЦК КПУ фактично призначали на безальтернативній основі безальтернативно обрані депутати.

І все-таки ті самі архівні матеріали доводять: ще в далеку давнину було започатковано особливий статус Києва, підкріплюваний відповідними указами князів, королів, гетьманів та царів, які дарували привілеї місту, аж доки імператор Микола I не скасував магдебурзьке право. До речі, впродовж віків чинилися не одні спроби з боку воєводської адміністрації встановити зверхність над містом: київські воєводи розціноювали даровані городянам привілеї як применшення своїх власних прав і всіляко цьому протидіяли. Та наші предки далебі більше, ніж ми, цінували смак європейської демократії і відчайдушно боронили право на самоврядування. Цікаво, що Богдан Хмельницький в універсалі від 8 червня 1652 року звелів шибеницею карати тих, хто зазіхає на вольності киян, «аби найменшое кривди міщане києвскиє ні от кого не поносили». Шкода, що цей універсал «втратив чинність» після денонсації Переяславських угод — у столиці сучасної України.

Так склалося, що за обсягами «вольностей» нині кияни програють, скажімо, мешканцям славного, але ж не столичного Фастова чи не менш славної, але також не головної в державі Жмеринки. Наприклад, чинний закон про столицю заперечує право міської ради формувати власний виконавчий комітет. По суті, вся реальна влада зосереджується в руках державної адміністрації, котру, як відомо, обирає не київська громада, а конкретні кияни. Щоправда, не з Подолу, а іншої частини міста.

Історія щедра на аналогії. Порушення в далекому минулому демократичних виборів війта та інших членів магістратської адміністрації призвели до поступового утворення в Києві міської олігархії та відриву її від більшості населення. Особливо поглибила цю прірву реформа Петра I, за якою в 20-х роках XVIII ст. градоначальники почали звітувати за свої дії не перед киянами, а тільки перед його «почтеннейшим обществом», до якого належали переважно родичі та близькі урядники. А над цією «теплою компанією» маячила тінь царя-батюшки.

■ ■ ■

— Статус Києва, за логікою, мав би вписуватися у таку формулу: всі права його як міста плюс усі права й обов'язки — як столиці. Однак на практиці особливий статус чомусь звівся не до розширення прав киян, а до їх обмеження, — стверджує перший міський голова вже на підставі не архівних документів, а реальних фактів. — Внаслідок недосконалого закону про столицю порушено права її кількамільйонного населення. Можливо, не всі й усвідомлюють це, однак така гірка суть наших останніх «демократичних перетворень».

■

Тут справді є багато проблем. І справа не в персоналіях — колишнього, теперішнього чи майбутнього столичного голови, а в самій ситуації з «підвішеним» у Києві самоврядуванням. Взяти таку «дрібницю», як «реконструкція» площ і вулиць. Навіть необізнані з тонкощами Закону «Про статус столиці — міста-героя Києва», але не позбавлені художнього смаку й місцевого патріотизму сучасні «міщане києвскиє», мріють про покарання тих, хто зазіхнув на історичне обличчя рідного міста. Звісно, не шибеницею, хоча ще не відомо, що більше зіпсує майдан Незалежності: ці варварські «малі архітектурні форми» чи «цивілізований» кіч, який спотворює центральну частину і принижує честь, гідність і репутацію киян як цінителів своєї чудової неповторної старожитності. Чи не є ця «реконструкція» майдану — з очевидною перспективою надприбутків для «вибраних» — прикладом нехтування громадської думки? Порушенням принципів самоврядування, врешті-решт?

Пригадую, на першій прес-конференції після виборів Леонід Косаківський заявив журналістам: незважаючи на те, що нормативних актів про його права і обов'язки ще не розроблено, він будуватиме свої відносини з державою в межах чинного законодавства, але «не дозволить будь-кому ущемляти інтереси киян». Хтозна, чи не в цій «категоричності» крилися пізніші «непорозуміння» міського голови з державою чи, точніше, окремими державними достойниками?

— Я завжди вважав, що за керівником будь-якого міста мають насамперед стояти

Леонід Косаківський з дружиною Іриною на Співочому полі.

його виборці, голоси яких і привели його на посаду, — не відмовляється від своєї тодішньої позиції Леонід Косаківський. — Міський голова — це своєрідний менеджер, як тепер модно казати про діяльність такого роду. Його наймає на роботу «колектив» міста. Звичайно, це набагато ширше, ніж рамки якогось конкретного підприємства: тут складніші завдання і закрученіші проблеми. Якщо ти не можеш з ними впоратися і кияни перестануть тобі довіряти, то на місце менеджера має прийти інша людина. Прийти законним, демократичним шляхом, а не так, як це практикується в сучасному «розділі» нашої історії.

— Але навіть найкращий керівник міста має свої людські слабкості: сповідує певні політичні погляди, конкретне віровизнання в нашій багатоконфесійній столиці, зрештою, йому ніщо не забороняє бути членом якоїсь партії, а партійний інтерес часто зобов'язує дотримуватися «демократичного централізму», а не надпартійного альтруїзму.

З таким розмаїттям поглядів киян у їхнього міського голови може бути одна лінія поведінки, і це, як ви здогадуєтеся, не названий вами делікатно «демократичний централізм», а забезпечення життєдіяльності й розвитку міста. У ньому мусить правити сила закону, а не закон сили, поважатися права киян, створюватися умови для розвитку особистості, а не лише статків випещеної бізнес-еліти. Потрібно знайти той оптимальний баланс, який, з одного боку, дасть змогу державі боронити в Києві як у столичному граді свої інтереси, а з другого — залишити недоторканими права міської громади, плекати їх.

Хто ж сперечається — потрібно. До речі, не тільки в межах столиці. Адже ми відзначаємо сьогодні ще один ювілей — десятиліття з дня масштабних виборів, коли «булава» з рук Леоніда Кравчука перейшла до нинішнього Президента. Та це сюжет для іншої повісті.

Людмила КОХАНЕЦЬ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Лікування з ароматом кави

У їдальні обласного госпіталю для ветеранів війни в Мар'їнці дозріває кава. Її круглі червоні зернятка рясно всипали розкішне дерево. Це не казка, а дійсність. А ось історія появи унікального дерева в медичному закладі і справді казкова. Чотири роки тому мешканець обласного центру Станіслав Федосійович Дяченко (**на знімку**)*, який проходив у госпіталі курс лікування, так розчулився від уваги і тепла, що вирішив подарувати закладу свою колекцію тропічних дерев. Тепер їдальня нагадує зимовий сад, а ветерани ласують екзотичними фруктами.*

— Кавовому й апельсиновому деревам по дванадцять років, лимоновим — по вісімнадцять, — розповідає заступник головного лікаря

госпіталю Галина Ярош (**на знімку**). — У цьому приміщенні багато світла, і рослини чудово почуваються. З одного лимонового дерева ми знімали врожай із 45 лимонів! Мандаринів було безліч, вони цвіли і знову дозрівали.

Господарка оранжереї — співробітниця їдальні Галина Дубська. Утім, Станіслав Федосійович не залишає колишніх «підопічних» без догляду і регулярно приходить, дає поради і радіє щедрій зелені. Кажуть, що живі рослини дуже чутливі до атмосфери в домі. Якщо так, то клімат у Мар'їнському госпіталі — якнайсприятливіший: і для рослин, і для людей.

Як інакше пояснити той факт, що чимало пацієнтів за час лікування знаходять свою половинку? За приблизними підрахунками, за останні дев'ять років тут познайомилося майже 100 пар.

Як інакше пояснити той факт, що чимало пацієнтів за час лікування знаходять свою половинку? За приблизними підрахунками, за останні дев'ять років тут познайомилося майже 100 пар. «Як далі складається їхня доля, ми здебільшого не знаємо, але початок є», — каже Галина Ярош. Медики пригадують випадок, коли в госпіталі зустрілися чоловік і жінка із різних міст області. З'ясувалося — воювали в одній частині. І ось доля звела 60 років потому...

Свою історію обласний госпіталь для ветеранів веде з липня 1941-го, коли в робітничому селищі Рутченкове Сталінської області був розгорнутий евакогоспіталь хірургічного профілю на 600 ліжок. Ось уже дев'ять років, як лікувальний заклад розташовується на території Мар'їнського району. Щороку тут оздоровлюється 3650 ветеранів — приблизно порівну учасники бойових дій і тиловики. До двох терапевтичних, неврологічного й ортопедо-травматологічного відділень нещодавно додалося відділення інтенсивної терапії.

Госпіталь фінансується з обласного бюджету відповідно до затвердженого кошторису. На харчування одного пацієнта припадає сім гривень на день, на медикаментозне лікування — шість гривень. «Що таке шість гривень? Майже нічого. Адже ветерани їдуть до нас лікувати все, від маківки до п'яток. А ми їх змушені ставити у рамки», — відзначає заступник головного лікаря.

Тому колектив госпіталю під керівництвом головного лікаря Володимира Косенка завжди із вдячністю приймає спонсорську допомогу. За кошти благодійників, зокрема, футбольного клубу «Шахтар», закуповують апаратуру, дорогі ліки, м'який інвентар. Госпіталь поступово ремонтують і оновлюють.

Катерина Репніцька із Єнакієвого, Володимир Курилов із Красноармійська, Марія Вишневська із Шахтарська, Іван Шиповников із Володарського району та інші ветерани, з якими ми спілкувалися, дякували за лікування і догляд, за чуйні руки і тепле слово. «Якось я не міг прийти на процедуру, а лікар до мене сама в палату прийшла, поговорила. Це наче я на 30 відсотків уже лікування отримав», — пригадує Андрій Швець зі Сніжного.

На місяць, а точніше на 24 дні, — стільки триває курс лікування — ветерани поринають у нове життя, з новим оточенням і новими звичками. До речі, одна із гарних традицій — виступи професійних і самодіяльних артистів, що ними опікується працівник із культмасової роботи Раїса Фісай. Прощаючись із госпіталем, пацієнти намагаються залишити якщо не сувенір, то добре слово. За неповні десять років до книги відгуків записано понад дві тисячі подяк на адресу медичного і технічного персоналу.

Сергій ДЕМСЬКИЙ,
Ліна КУЩ.

Донецька область.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Піраміда архітектора Власенка

Інженер-будівельник і архітектор за фахом та досвідом, Іван Власенко дуже шкодує, що не здобув ще й освіти біолога та медика. Як би це йому зараз знадобилося! Бо Іван Федорович одержимий метою побудувати у Дніпродзержинську піраміду. Не таку, як у Хеопса, але мінімум 44-метрову — задля порятунку міста й екологічного оздоровлення регіону. У чудодійних властивостях піраміди він не сумнівається. Його більше дивує інше. Люди для очищення від скверни й досі зводять храми — то чому не зводять піраміди, здатні на ще більші дива? Може, тому, припускає Власенко, що древні піраміди будували не земляни, а прибульці? А що коли ми самі почнемо зводити піраміди?

Це лише гіпотеза архітектора Власенка. А має бути і його піраміда. І вона буде. Уже є чоловік, який зголосився допомогти Іванові Федоровичу.

Голод — не тітка...

Олександр Голод виріс у Новомосковську. Закінчив мехмат Дніпропетровського університету. Працював у космічному КБ «Орбіта». Заснував тут один із перших науково-виробничих кооперативів, який не вижив, насмішки задавили! Олександр захопився вивченням енергетичних явищ, що відбуваються в чотиригранних пірамідах. І пропонував усім зацікавленим будувати такі піраміди. Оце й викликало глум.

Хоча в своїй експериментальній піраміді Олександр Юхимович досяг вражаючих результатів. Насіння овочів, кукурудзи і соняшнику, яке він по кілька днів тримав у піраміді, напрочуд дружно та сильно проросло і дало урожай, утричі вищий, ніж «необроблене». Помідори й огірки, котрі того року повсюди страждали від хвороб, зволоженості й кислотних дощів, на грядках Голода вродили немовби зовсім в іншій зоні!

Чому так сталося, Олександр Юхимович не одразу зміг пояснити. Але збагнув, що будь-де ставити піраміди не варто. Треба шукати сприятливі місця, як при копанні криниць. Тільки тут треба шукати енергетичні земні «джерела», пов'язані з зустрічними космічними струменями енергії. А пропорції та розміри граней пірамід обов'язково мають витримуватися за так званим золотим перетином. Бо в єгипетських пірамідах правило золотого перетину витримане до міліметра.

Так от, в експериментальній піраміді Олександр Голод виявив, що тут змінюють традиційні свої властивості не лише рідини, а й тверді тіла. А вода замерзає лише після мінус 38 градусів Цельсія. А головне, що кожен, хто проводив бодай день-два в піраміді, почував себе здоровішим і бадьорішим. Хворий одужував. Трави довкіл ставали зеленіші, густіші й вищі.

Це було відкриття Голода: піраміди генерують енергію землі й космосу, очищають нею довкілля. Вони повертають природу до первісного стану, вмикаючи механізми самовідтворення і самозбереження. Дніпропетровські друзі Олександра Юхимовича казали, що Голод порятує всю ноосферу нашої планети. Навіть перефразували відоме прислів'я, що Голод — не тітка!

Але підтримки вдома не було. І в 1991 році, як Україна здобула незалежність, Голод переїхав до Москви. Створив та очолив там науково-виробниче підприємство «Гідрометприлад». А тепер оце архітектор з Дніпродзержинська Іван Власенко «повертає» Голода додому, спокусивши проектом збудувати і тут піраміду.

АБО пан, АБО пропав

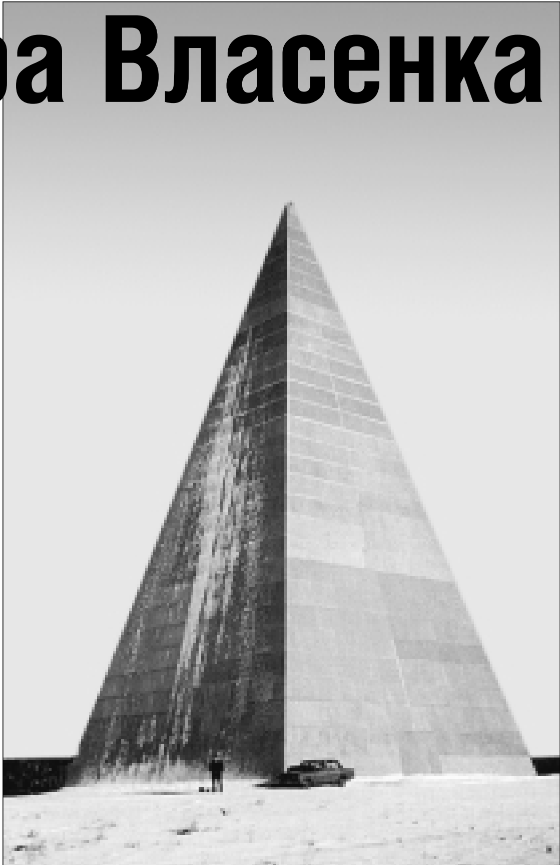
В околицях Москви, на 38-му кілометрі Ризького шосе, є 44-метрова склобетонна піраміда Голода. Одна з тридцяти, які він побудував — у Воронежі, Астрахані, Єкатеринбурзі, Петрозаводську, Тольятті, Ростові, Сочі, Бєлгороді, в Башкирії, в Узбекистані. Точніше, будувала їх заснована «Гідрометприладом» компанія АБО (АБО —адаптація біологічних об'єктів, технологія, розроблена колективом Олександра Юхимовича). Технологія передбачає спорудження ажурних пірамід зі спеціальних матриць, які дають змогу значно посилювати й концентрувати процеси, що відбуваються всередині споруд і навколо них.

Йдеться про процеси, що на диво сприятливо впливають на живі організми та навколишнє середовище. Перші результати досліджень переконливо свідчать: це реальна можливість змінювати на краще екологічну ситуацію. Доктор біологічних наук і професор кафедри геоботаніки, ґрунтознавства та екології Дніпропетровського національного університету Анатолій Травлєєв, ознайомившись із технологією АБО та наслідками її втілення, уже не сумнівається, що фізичні, біологічні та хімічні процеси, які відбуваються під впливом пірамід Голода, спроможні знешкоджувати навіть «кладовища» бактеріологічних, хімічних та ядерно-радіаційних відходів, не кажучи вже про звалища токсичних чи просто твердих продуктів сировинно-матеріального виробництва.

Одну зі своїх пірамід Олександр Голод облаштував на даху лікарні в Тольятті. Медики свідчать, що вона допомагає пацієнтам швидше, ніж зазвичай, одужувати. А поруч, у пологовому відділенні, препарати, «оброблені» в піраміді, майже миттю покращують самопочуття породіллям і новонародженим. Навіть у найтяжчих випадках. Піраміда на території однієї зі здравниць Сочі служить для відпочивальників реабілітаційним центром, що повертає снагу, силу і здоровий дух.

В Астрахані піраміду за технологією АБО побудували на замовлення тамтешнього підрозділу «Газпрому», занепокоєного екологічною ситуацією в містечку біля Аксарайського газоконденсатного родовища. І за неповні три роки люди й тварини практично перестали страждати тут від того, чим дихають, що п'ють і їдять. Це О. Голод і передбачав. Бо ще раніше він звів 22-метрову піраміду на околиці Осташкова, на березі озера, довкола якого вже гинула флора. А нині ожили квіти, що давно були занесені до Червоної книги і в цих місцях вважалися вимерлими...

Втім, хіба не досить того, що в пірамідах Голода вино позитивною енергією «заряджаються» і продукти харчування та напої, щоб усвідомити: все це не фантазії, не вигадки на грані дива та чаклунства. Кристали, які Олександр Юхимович вирощує у своїх пірамідах, годяться для закладання кільцями або по периметру довкіл великих екологічно занехаяних мегаполісів чи промислово-забруднених територій, і це служить оздоровленню довкілля, повітряного та водного басейнів, навіть підземних водоносних шарів. А почалося з того, що російські космонавти випробували інформаційні матриці, створені за технологією АБО, на космічній станції «Мир». Після цього компанії АБО замовили виготовлення «фірмових» кристалічних матриць, щоб укласти їх уздовж кільцевих автомагістралей навколо Москви.

Сорокачотириметрова піраміда поблизу Москви.

200-річна піраміда у Рязанській області, в якій облаштовано винний погріб. За 2—3 три доби звичайне вино перетворюється на марочне.

— А хіба нам, на Дніпропетровщині, не час вирішувати свої екологічні проблеми? — питає Іван Власенко. — Нам же воістину АБО пан, АБО пропав.

Майбутнє Блакитного озера

Ймовірно, що свою піраміду Іван Федорович змонтує біля Блакитного озера, що виникло на місці піщаного кар'єру в районі Єлизаветівки. Коли будували лівобережний Дніпродзержинськ, тут брали пісок. А потім природа сама утворила величезне озеро джерельної води. Виник своєрідний курортний мікроклімат. Райський куточок серед захаращеної відвалами металургійного та уранового виробництва землі! То чому б не скористатися живучістю цього острівця природи, допомогти йому, а не забруднювати, що вже почали робити?

І не варто недооцінювати піраміди. У Дніпропетровську є доктор геолого-мінералогічних наук, професор і академік Геннадій Крикунов, який усе життя вивчає аномальні явища, в тім числі й пов'язані з пірамідами. Вони справді зберігають багато знань, котрі явно не могли бути доступні давнім людям. Звідки за 5 тисяч літ до нашої ери могли знати про золотий перетин, число π, основи кристалізації, будову космосу, параметри нашої планети, трепанацію черепа і молекулу ДНК? А всі ці дані є не тільки в піраміді Хеопса.

А головне — Геннадій Крикунов згоден: піраміди спроможні впливати на довкілля. Геннадій Миколайович зробив експериментальну дерев'яну піраміду за подобою Хеопсової. І переконався, що перебування в ній покращує здоров'я та самопочуття. Відвідувачі не приховували, що переживали неймовірну радість, піднесення духовних і фізичних сил. Тож є надія, що задум архітектора Івана Власенка здійсниться. Що знайдуться серед бізнесових та владних структур регіону люди, які підтримають його.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпродзержинськ—Москва—Дніпропетровськ.

ЕКОЛОГІЯ

Смітників більше, ніж чайок

У Севастополі — безліч природоохоронних проблем. Про них розмірковують фахівці-екологи, з якими мені вдалося поговорити в переддень Всесвітнього дня охорони довкілля. День пройшов, а проблеми залишилися.

Діна ІВАНОВА, перший заступник начальника Державного управління екоресурсів:

— у Севастопольському регіоні потрібно негайно вирішувати питання безпечної утилізації твердих побутових відходів (ТПВ), завершення будівництва Південних очисних споруд. Балаклава у вересні відзначатиме своє 2500-річчя, а тут дотепер у бухту скидають неочищені стоки. Каналізування цього курортного містечка, будівництво для нього очисних споруд — завдання номер один.

Кілька років тому закрили Кримський сміттєспалювальний завод, а натомість нічого не запропонували, крім захоронення побутових відходів. Цей шлях утилізації сміття, на мій погляд, безперспективний. Потрібно не захоронювати тверді побутові відходи, а переробляти їх, як це робиться у всьому світі. Проектів було багато, але рішення про будівництво заводу з переробленя й утилізації побутового сміття дотепер немає. Наприклад, проект австрійської фірми «Ларо» передбачає не тільки збирання відходів у регіоні, а й одержання з них корисних складових (які можуть використовуватися для повторної переробки). Але він поки що не знаходить розуміння у депутатського корпусу. Та й населення заперечує проти планованого розміщення заводу в промзоні Камишової бухти. А доки до діла, у місті з кожним роком збільшується кількість стихійних смітників. Їхній відлік у нашому регіоні йде вже на сотні. Вони раптово з'являються і ростуть, як гриби. Головне — зважитися на будівництво заводу, що не тільки позбавить регіон від сміття, а ще й зуміє перетворити його на гроші. Інакше Севастополь не матиме перспектив для розвитку. Тим паче в рекреаційному плані.

Іван КРАСНОВИД, пенсіонер, багато років очолював державну інспекцію охорони Чорного моря:

— Керівництву міста треба забезпечити безумовне виконання природоохоронного законодавства. Севастополь — єдине на півдні України місто, яке не має очисних споруд. Ще в 1999 році на 90 відсотків були готові до експлуатації Південні очисні споруди. Минуло п'ять років, а віз і нині там.

— То що, у нас і всі пляжі брудні?

— Ні, я не можу сказати, що в нас усі пляжі брудні. Але найчистіший — у Парку Перемоги, там море менш піддано антропогенному навантаженню, і в Учкуївці теж. Відповідають вимогам «Золотий» пляж у Балаклаві і «Яшмовий» у районі Георгіївського монастиря — бо там відкрите море. А от найбрудніша вода в районі пляжу «Сонячний» у Стрілецькій бухті.

— Виходить, для екологічного благополуччя нашого моря найголовніше — завершення будівництва Південних очисних споруд?

— Не можна відповісти однозначно. Хіба можна зняти з порядку денного скидання брудних стоків з кораблів ВМСУ і Чорноморського флоту РФ? Їх мають обладнати технічними засобами для запобігання забрудненню води внутрішньої водойми. Але всі кораблі, незалежно від державної приналежності, на відстої в Севастопольській акваторії 100 відсотків своїх стоків скидають у море неочищеними. Навіть у тому разі, коли судна обладнані закритими фановими системами для нагромадження стоків, військові моряки їх не використовують. Щоб здавати відпрацьовану брудну воду, треба платити гроші.

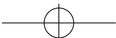
Розмовляла Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

На знімку: їм потрібне чисте середовище.

Фото автора.

2 липня. Завершила роботу п'ята сесія Верховної Ради четвертого скликання.

3 липня. Народний хор «Гомін» купальською програмою відзначив своє 35-річчя.

5 липня. Святковим феєрверком на майдані Незалежності вітали естафету олімпійського вогню в Києві.

4 липня. Завершилася демілітаризація Балаклавської бухти.

6 липня. На Яворівському полігоні тривають тактичні навчання «Кленова арка-2004».

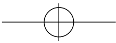

7 липня. Пікети біля Міністерства охорони здоров'я України з приводу спроби закриття 13-ї підстанції міської станції медичної допомоги.

8 липня. Зустріч Голови ВР України Володимира Литвина зі слухачами школи молодого редактора Національної спілки журналістів.

Сім днів з життя країни очима фотокореспондентів Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО, Світлани КАЛИНОВСЬКОЇ, Олександра КЛИМЕНКА, Анастасії СИРОТКІНОЇ, УНІАН

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про відзначення 110–річчя українського футболу

14 липня 2004 року виповнюється 110 років українському футболу.

Враховуючи значення футболу для мільйонів українських громадян та відзначаючи славні традиції українського футболу, Верховна Рада України **постановляє**:

1. Відзначити на державному рівні 110-річчя українського футболу.

2. Рекомендувати Кабінету Міністрів України розробити план заходів з нагоди цієї дати, в якому передбачити:

вшанування ветеранів та активістів українського футболу;

організацію проведення науково-просвітницьких конференцій, присвячених українському футболу, його історії та видатним постатям;

випуск фотоальбому, присвяченого 110-річчю українського футболу;

виділення необхідних коштів для проведення заходів з відзначення 110-річчя українського футболу;

забезпечення широкого висвітлення у засобах масової інформації заходів, що проводитимуться у зв'язку з відзначенням 110-річчя українського футболу, а також організувати цикли просвітницьких радіо- та телепередач, науково-популярних фільмів, присвячених історії українського футболу;

видання серії поштових марок, присвячених 110-річчю українського футболу;

проведення на уроках футболу в школах тематичних лекцій, присвячених історії українського футболу, зустрічей з ветеранами футболу та діючими українськими футболістами.

3. Запропонувати Національному банку України виготовити і ввести в обіг ювілейні монети, присвячені 110-річчю українського футболу.

4. Рекомендувати Федерації футболу України організувати в рамках «Року Польщі в Україні» проведення товариського матчу, присвяченого 110-річчю українського футболу, між молодіжними збірними командами України та Польщі.

5. Рекомендувати депутатським фракціям та групам у Верховній Раді України провести міжфракційний турнір з міні-футболу, присвячений 110-річчю українського футболу.

6. Контроль за виконанням цієї Постанови покласти на Комітет Верховної Ради України з питань молодіжної політики, фізичної культури, спорту і туризму.

Голова Верховної Ради України
В. ЛИТВИН.

м. Київ, 1 липня 2004 року.
№ 1962-IV.

Україна олімпійська: 1952—2004

Загадки блакитної доріжки

ІМЕНА

ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Плавці України брали участь у всіх олімпіадах, починаючи з 1952 р. Киянка Марія Гавриш стала нашим першим призером ігор XV Олімпіади в Гельсінкі на дистанції 200 м. брасом. 12 років потому в Токіо севастопольська школярка Галина Прозуменщикова принесла Україні першу золоту медаль. На Олімпіаді в Сіднеї 2000 р. Яна Клочкова стала дворазовою чемпіонкою.

Марія Гавриш.

Ви можете здивуватися: які можуть бути загадки після блискучого, просто таки фантастичного успіху українців на травневому чемпіонаті Європи в Мадриді? 9 золотих чемпіонських медалей — та такого не пам'ятають навіть спортсмени збірної команди СРСР!

Перше питання, що мимоволі постає: як, яким чином удається зберегти і підсилити потужний потенціал команди, ростити молоду поросль і зберігати переможні можливості лідерів?

Питання далеко не пусте, і відповідь на нього, звичайно, не лежить на поверхні. На тлі занепаду інших видів спорту, котрі не так давно далеко випереджали плавців за кількістю і якістю нагород на міжнародних змаганнях, і насамперед на Олімпійських іграх, Федерація плавання України демонструє завидну сталість і впевненість у своєму майбутньому. Але ж плавання теж торкнулися негативні тенденції, що розвивалися в нашій країні після здобуття незалежності: стрімке руйнування технічної бази спорту, повсюдна масова ліквідація дитячих спортивних шкіл, від'їзд за кордон тренерів, скорочення фінансування. Престижність спорту стрімко падала. Здавалося, цей масовий і донедавна такий популярний (не кажучи вже про його видовищний потенціал) вид спорту мав би сьогодні являти собою «осколки» колишньої слави й очікувати докорінних змін у політиці держави стосовно здоров'я нації, а отже, і спорту. Якби таке трапилося, ми залишилися б на Іграх у Сіднеї з однією «незапланованою» медаллю стрільця Мільчева, а ім'я Яни Клочкової, скоріш за все, було б нагадуванням про втрачені можливості напрочуд талановитої спортсменки.

Які ж секрети відомі керівництву Федерації плавання, його діловому штабу і чи можуть їх узяти на озброєння інші федерації?

Якщо просто: секретів у тому розумінні, яке зазвичай вкладають у це слово, немає. Є правильний вибір стратегії і тактики розвитку виду спорту, чим можуть похвалитися сьогодні небагато які Федерації. На жаль, саме цими питаннями найменше керуються, коли йдеться про плани і цілі та шляхи їх досягнення. Але ж ці питання мають завжди бути в центрі уваги керівників федерацій, адже саме від них, як показав досвід національної Федерації плавання України, і залежить успіх.

Докорінний поворот до нового стилю «плавальний клан» зробив ще в далекому 1992 році, коли відбулася звітно-виборна конференція федерації, і де, по суті, й було визначено курс на відновлення. Пристрасті, як буває зазвичай на таких зборах, вирували неабиякі, адже сам дух змін, що витав у нашому суспільстві, примушував бути в «фарватері» загальних змін. Плани, звичайно, будували якнайграндіозніші (на жаль, без урахування реальних чинників, які вже тоді визначали місце спорту в загальній шкалі цінностей), але шляхи досягнення мети пропонували... «радянські», тобто сподівання, передусім, на максимальну підтримку держави. І мало хто звертав увага на зміну обстановки, котра диктувала інші, ніж колись, підходи до проблем.

Серед тих, хто претендував на президентство, все відомі особи — тренери, чиї успіхи були не метеликами-одноденками, і спортивні функціонери, за плечима яких досвід і вміння організовувати роботу. А обрали (я теж доклав до цього руку, хоча довелося, стиснувши серце, «зрадити» свого давнього друга, якого до того ж іще й висував на цю посаду) молодика, відомого хіба що недавніми спортивними досягненнями. Але програма, запропонована Андрієм Власковим, була така переконлива і перспективна, що більшість повірили в неї, як-то кажуть, «з голосу».

Сказати, що доля виявилася до Власкова прихильнішою, ніж до керівників решти українських федерацій, значило б покривити душею. Пам'ятаю багаторазові ходіння Андрія до колишніх спортсменів, які досягли успіху в житті, просто до людей «з грошима» з проханням підтримати плавців, з обіцянками в майбутньому моральної (і матеріальної) віддачі від вкладання в аж ніяк не процвітаючий тоді вид спорту. «Це не футбол, — казав дехто, — от якби туди гроші...» Не знаю, але мені чомусь здається, що наш футбол, при всіх фінансових ін'єкціях, на превеликий жаль, іще не скоро займе такі само високі позиції у світових рейтингах, як українське плавання. Але новообраний президент уперто простував до мети, переконуючи й обіцяючи, не хитруючи й не вагаючись, чим, зрештою, і знаходив однодумців і помічників. Принцип «сліз і биття в груди» (таке поширене нині явище — геть усе списувати на загальні труднощі) Власков не брав на озброєння навіть тоді, коли розчарувань було більш ніж досить...

Звичайно, не самим лише Власковим жило наше плавання — він зумів підібрати надійних однодумців. Передусім — то Ганна Кокоша, генеральний секретар Федерації, чия солідаризуюча діяльність, як з'ясувалося, допомогла зцементувати старий і новий досвід, тобто сприяла створенню наступності поколінь тренерів. Коли ж з'явилося розуміння, що на чолі Федерації потрібний не фахівець у вузько спортивному розумінні, а функціонер, який має владні повноваження, Андрій Власков «відійшов» на другу роль (чи багато в нас керівників федерацій, які погодилися б на такий крок?!). Неабияк важила й активна підтримка тренерів, котрі ще не встигли себе зарекомендувати і перебували неначе в тіні визнаних метрів. Вони виявилися особливо потрібні, коли багато хто з фахівців поспішив залишити Україну в пошуках ліпшої долі... І сьогодні Сергій Гусєв, Іван Проскура, Віктор Турчин, Едуард Булкін, головний тренер збірної Іван Сивак — лідери у підготовці талановитих плавців, упевнено захищають спортивну честь країни на міжнародних змаганнях. Подружжя Ніна та Олександр Кожухи, що виховали Яну Клочкову, хоча й належать, так би мовити, до «старої школи», насправді задають тон роботі всього тренерського загалу, моделюючи і втілюючи в життя нові підходи до рішення проблем довголіття в спорті. Не випадково у збірній України й досі виступають (та ще й як успішно!) спортсмени аж ніяк не юного віку. До речі, вміння керівництва Федерації зберігати кадри і не поспішати з «омолодженням» — також один із важливих чинників прогресу команди.

Скажімо, Денисові Силантьєву — 28, а суперзірці (не побоюся цього слова!) Світлані Бондаренко — 33, Олегові Лисогору — 25, але вони — чемпіони Європи-2004. І я впевнений, що в Афінах вони не пастимуть задніх, хоча в умовах постійного зростання конкуренції зробити це буде не просто. Про Яну Клочкову написано багато, вона заслуговує на це. Але, повірте мені, колишньому плавцеві, я просто не пригадую жодного імені спортсмена, який би — за останніх 20 років — після перемоги на Олімпійських іграх зберіг бойовий потенціал і чотири роки потому.

Сьогодні олімпійська команда налічує майже 30 спортсменів, котрі й вийдуть на старт. Великі надії покладають і на Андрія Сердинова, Сергія Бреуса, Ірину Амшенникову, Сергія Фесенка та інших, чий потенціал розкритий ще не повністю.

Як розповіла мені Ганна Кокоша, виступати доведеться на відкритій воді, тобто у старому модернізованому басейні, де проходив іще чемпіонат світу 1991 року. Дуже серйозним чинником стане афінська погода — температура під 40 тут не рідкість, і тому вода може виявитися занадто гарячою для одних і «холодною» для інших. Андрія Власкова, першого віце-президента Федерації плавання України, призначено головним суддею змагань, що ще раз свідчить про високий міжнародний статус українських плавців.

На завершення не можу не сказати про головну нашу проблему, яку, хоч і з величезними труднощами, але поки що долають плавці, але яка в найближчі роки може стати серйозною перешкодою на шляху подальшого прогресу. Це — відсутність новітнього плавального центру (хоча б одного на всю країну!). Тому й доводиться «розвозити» валюту по різних країнах і кочувати від збору до збору по всьому світу. Тому-то й хочу нагадати спортивним функціонерам, що захоплюватися успіхами плавців — це не найправильніший шлях до збереження і розвитку так вдало реалізовуваного дотепер таланту тренерів і учнів. Адже після Афін будуть нові Олімпіади, нові чемпіонати світу і Європи...

Ігор ЗАСЄДА.
Фото Миколи БОЧКА.

Денис Силантьєв.

Олег Лисогор.

ДАЛІ БУДЕ

«Сонечко», світи!

Зразковому вокально-хореографічному ансамблю «Сонечко» виповнилося 25 років

Дві головні прикмети притаманні унікальному мистецькому колективу: по-перше, він надійно приписаний до Львівської залізниці, по-друге, за будь-яких обставин сонячного проміння завжди вистачає для всіх — і для дітей, і для дорослих.

Усі «сонечка» — а їх аж двісті віком від 4 до 20 років — дуже легкі на підйом і вміють виступати на будь-якому сценічному майданчику, навіть на пероні чи майдані перед вокзалом. Заслужений працівник культури України Марія Горностай разом зі своїми колегами забезпечує наступність у вирощуванні талантів і плеканні українськості на рівні глибокої внутрішньої культури й доброго смаку. Це відчувається і у формуванні репертуару, і в чудових костюмах. Політ фантазії постановників завжди тримається міцного кореня національних традицій. Такий «букет» є запорукою успіху колективу.

Львівська залізниця має неповторну мистецьку «візитівку» в Україні та за її межами.

Фото з архіву.

Діти гідно репрезентують галузь на престижних міжнародних фестивалях-конкурсах. Географія концертів широка — від європейських держав до Тайваню. Цієї весни колектив виступав у Франції. Шанувальники приходили на концерти по кілька разів і вигукували: «Слава Україні!» Композиції «Веснянки», «Співаночки», танок «Чоботята-дроботята» не потребують перекладу, вони близькі й зрозумілі усім. Під час концертів у Канаді тамтешні глядачі просили дозволу вийти на сцену, щоб обняти дітей і в такий спосіб «притулитися до України».

З нагоди 25-річчя ансамбль «Сонечко» виступав на сцені Палацу залізничників перед іншими творчими колективами міста, перед батьками і друзями й подарував феєрверк емоцій і вражень. Серед численних нагород і подарунків — кошти від керівництва Львівської залізниці на придбання нових костюмів. Нині «Сонечко» готується до нових мандрів...

Оксана ПОДОЛЬСЬКА.

На знімку: «Сонечко» завжди дарує радість.

Правдолюб збирається жити до 99 років

РОЗМАЇТИЙ СВІТ

У прославленій художницею Тетяною Яблонською Летаві Чемеровецького району Хмельницької області живе Петро Правдолюб. Справжнє прізвище його — Кривохижий. Його предки, пояснює пан Петро, мали бідну хижу, звідси і прізвище.

Фото автора.

Біля річечки Летавки, яку перескочити можна, у Правдолюба є скарб. Це 102 кущі калини, що їх посадив на своєму городі на честь народження сина Сергія. Одружився пізно, в 37 років. На Івана Купала йому стукнуло 70, а синові — 30. Калина — рослина-довгожитель, то ж гай шумітиме і правнукам. Ще за перебудови здавав ягоди в Скалу-Подільську на соковий завод — до шести центнерів добірних кетягів. Сортові, доглянуті та виплекані. Всю зиму є що возити на базар до Кам'янця. Не задля збагачення, а заради здоров'я людей та... поезії. В дорозі, каже господар, приходять у голову вірші, а на ринку його товар притягує тільки добрих людей, з якими цікаво знайомитися.

— Я пропонував «Оболоні», щоб вони розробили напій «Калинонька», з домішкою чистого соку. Вони в мене й два центнери ягід взяли. Та щось там не вийшло... Не пройшла моя калинонька. Хто не пив калинового вина, той багато втратив, переконаний садівник. «Калинове вино з душі та тіла виганя все чорне», — так Правдолюб занотував у своєму поетичному зошиті. До речі, вивчати гарні вірші чи пісні напам'ять — оздоровлювати серце. Калина вигоїла його від тяжкої недуги. Разом зі словом. Тепер пан Петро такий жвавий, що й на дівчат задивляється. Обливається холодною водою та невтомно робить вправи для хребта. Бо якось побачив себе в місті у великому дзеркалі й жахнувся: горбатий! Чув, як Амосов лікував хребет. Узявся і собі. Ще й сина призвичаїв до вправ, а потім Сергій, сільський тесля, вивчився на мануального терапевта, щоб допомагати людям.

Правдолюб збирається прожити 99 років, жартує, що за три Христових життя має таки донести свої пророкування українцям.

— Чого Бог не зглянеться над Україною? Бо досі не всі звикли вітатися: «Слава Богу!»

Не сприймає начальство Петра. А Дмитро Гнатюк та Анатолій Паламаренко, до яких пробився, назвали його народним поетом. Бо ріже правду в очі та ще й у дошкульних віршах. «На Вкраїні пребагатій ми живем, як торбарі. І у тому винуваті ті, що в Києві, вгорі. Не знімаймо ж бо із себе частку власної вини: їм туди, майже до неба, помогли добратись ми».

Наш гість розповідає, як міліціонери випровадили його з поважного економічного форуму, де хотів продати свою саморобну книжку та знайти серед бізнесменів тих, хто взявся б за «Калиноньку». Вона економіці України лише допомогла б, а то президенти та прем'єри ніби знають, як господарювати, а народу дедалі важче.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: Петро Правдолюб.

Бунюша і його рятівники

ДИВОСВІТ

— Добридень, Бунюшо!

— Тра-та-та-та! — закидає назад довгастого червоного дзьоба лелека, вітаючись зі своїми господарями — подружжям Василем та Софією Талімончуками, які мешкають у селі Бугрин Гощанського району. Так вітається лелека і з їхніми доньками, онуками Надійкою та Наталею, котрі скучають за ним у Рівному, зате коли приїздять у село, пестять свого улюбленця. А коли буслик у гарному настрої, він ще й робить реверанси, киваючи дзьобом униз та вгору.

Софія Петрівна Талімончук пригадує, коли саме з'явився птах на їхньому обійсті. Орієнтиром є сусідський хлопчик Сашко, якому шістнадцять років. Останній — ровесник птаха. Розповіла жінка, як, повертаючись із роботи із сусіднього села Іллін, де обсаджували горобиною дорогу (Софія Петрівна майже все життя працювала в шляхово-експлуатаційній дільниці. — **Авт.**), вони з донькою Ольгою примітили на території іллінської ферми птаха. Невеличкий лелека був майже без пір'я та завбільшки з півня, посинів від листопадової негоди. Кволого малюка пожаліли і забрали із собою. Відігріли, відгодували і пташеня ожило: оперилося, погладшало. Сусіди, спостерігаючи за такими метаморфозами, навіть жартували до Софії Петрівни:

— Відгодуєш так, що не зможе піднятися в небо... І птах справді не полетів. Спершу тому, що був слабкий і кволий, а наступної осені з ним знову трапилося нещастя. Одного разу господар, пораючись у хліві, відчинив двері, і птах вилетів надвір. Піднявся вгору, а потім, коли хотів приземлитися, посковзнувся на льоду і, заплутавшись у сітці огорожі, зламав крило. Господарі викликали ветеринарного лікаря, яка дала незвичному пацієнту знеболювальне, перебинтувала крило. Виходжували бідолаху, як малу дитину: давали пеніцилін, годували і напували з ложечки, частували делікатесами (птах любить рибу). Лише через місяць бузько встав на ноги. Зламане крило зрослося, але, попри всі відчайдушні спроби, птах так і не зміг піднятися в небо.

— Ще до Бунюшиної травми до нього прилітало двоє лелек. Вони походжали поважно втрьох городом, зробили навіть кілька кругів над селом, а потім «гості» відлетіли, не взявши домашнього вихованця із собою. «Схоже, переконались, що в Бунюші бракує махових пір'їн у крилах і тому він не зможе осилити далекий переліт, — розповідає Софія Петрівна. — Я дуже люблю лелек, спостерігати за ними. Мені здається, що у лелек є свій «лікар». Одного разу, коли ми прокладали дорогу у місці, де було багато лелечих гнізд, побачили, як ці птахи злітались до гурту. Один із них, схоже, вожак, підходив до кожного і дзьобав його у загривок, ніби перевіряючи, чи витримає той переліт у вирій...».

Поволі Бунюша призвичаївся до земного існування. Зимує у хліві біля худоби. У теплу пору року іде ночувати в курник — для нього тут навіть зробили спеціальне сідало. З курками, як каже Софія Петрівна, птах дружить, а ось курчат чомусь не терпить — дзьобає, тому господарі поселяють їх подалі від лелеки. Останній — великий гурман, абищо не їсть, тому йому часто перепадає з господарського столу. Любить птах сало, сир, на десерт — терту картоплю чи буряки. Коли він їсть, неподалік обов'язково має стояти невеличке «озерце» у мисці або відрі.

Щоправда, іноді Бунюша й шкоду робить, за що господар Василь Ісакович вичитує його. Скажімо, щовесни, коли лелека починає будувати гніздо, з плоту зникають різні ганчірки, шкарпетки, рукавиці. Спочатку господарі дивувалися: як то грізний пернатий сторож міг пропустити у двір злодія, аж доки усі зниклі речі не знайшли в тому місці, де Бунюша «будується»...

Утім, Талімончуки так серцем прив'язалися до свого пестунчика, що не уявляють без нього свого обійстя.

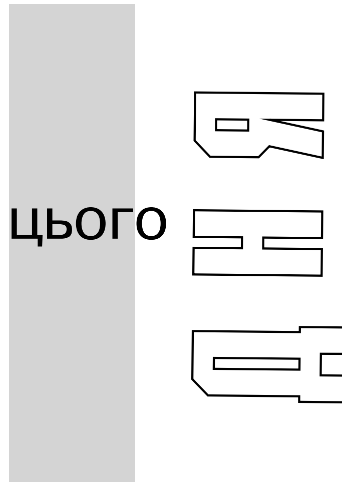
Марія КОРНІЙЧУК,
Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімках: ось так поважно, наче господар, походжає Бунюша обійстям; десятирічна Наталя — онука Талімончуків, коли приїжджає до дідуся та бабусі у гості, обов'язково пестить свого крилатого улюбленця.

Фото Марії КОРНІЙЧУК.

Шанувальникам «Куреня» повідомляємо: наступний випуск вийде у світ після того, як ведучий рубрики Віталій Суддя повернеться з відпустки.

■ 1073 р. Помер Антоній Печерський, один із засновників Києво-Печерського монастиря. ■ 1509 р. Народився Жан Кальвін, діяч Реформації, засновник кальвінізму. Діяльність Кальвіна сприяла поширенню протестантизму в Європі. ■ 1941 р. Розпочалася оборона Києва від німецько-фашистських загарбників. ■ 1953 р. Народився футболіст київського «Динамо» Леонід Буряк. ■ 1955 р. Відбувся перший політ літака Ту-104. Початок ери вітчизняної пасажирської реактивної авіації. ■ 1994 р. Леоніда Кучму обрано Президентом України.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ

з 12 по 18 липня 2004 року

Можливо, ви зрозумієте, що ваші рішення і вчинки нереальні. Відмовтеся від застарілих цінностей, від того, що вже не дає задоволення і радості. Ймовірно, декого з вас події змусять переглянути стосунки з близькими людьми. Будьте обережні під час розв'язання фінансових проблем.

ОВЕН. Ви можете переглянути свої службові обов'язки і стосунки з колегами, подолати конкуренцію, конструктивно вирішити питання оздоровлення, внести щось нове в режим. Цей тиждень сприятливий для відпочинку і подорожей із друзями, але не забудьте про своїх коханих і дітей — вони можуть ревнувати або почуватимуться ошуканими.

ТЕЛЕЦЬ. Невизначеність ваших службових обов'язків призведе до того, що ви намагатиметеся зробити все. Ваші сили можуть виснажитися, і для виконання домашніх обов'язків їх уже не вистачатиме. Близькі можуть докорятимуть, що ви займаєтеся тільки службовими справами. Заради досягнення творчих цілей доведеться чимось пожертвувати. Вірогідні великі витрати на задоволення, коханих або дітей.

БЛИЗНЮКИ. Надмірне спілкування може призвести до дратівливості і нестриманості. Намагайтеся не піддаватися на провокації оточуючих і не доводьте їм свою правоту. Якщо ви дуже сором'язливі, спробуйте відстояти свою точку зору, виявити рішучість. Можливий конфлікт між чоловіком (дружиною) і батьками або труднощі в розв'язанні питань, пов'язаних з нерухомістю.

РАК. Можливо, ви будете незадоволені умовами роботи, залежним становищем або навколишньою атмосферою. Постарайтеся не висловлювати свої претензії у різкій формі, щоб не погіршити ситуацію, що склалася, і не зіпсувати стосунки з колегами. Може виникнути спокуса скористатися чужими грошима для досягнення своєї мети.

ЛЕВ. Імовірно, вас розчарують деякі вчинки або новини, отримані від партнерів або дружини (чоловіка). Можливий неприємний поворот у особистих справах. Найвірогідніше, вам доведеться істотно витратитися на хобі, кохану людину чи дітей. Отримайте задоволення від спілкування з ними. Якщо обговорюватимете конкретну проблему, то ваша думка на них справить сильний вплив.

ДІВА. Будете незадоволені обстановкою вдома. Причиною конфлікту можуть послужити незгода ваших батьків з вашими бажаннями. Найімовірніше, доведеться поступитися, оскільки їхня позиція сильніша. У цей час краще не запрошувати гостей, не займатися купівлею-продажем нерухомості і не переїжджати. Вам треба знайти час, щоб побути в тиші і на самоті, відновити сили.

ТЕРЕЗИ. На цьому тижні надії, які ви покладаєте на друзів і коханих, можуть не виправдатися. Не поспішайте робити висновки і, тим паче, засмучуватися: мабуть, ви дуже багато від них вимагаєте. Можуть перемогти сумніви в реальності ваших перспектив і виконанні бажань. Увага до родичів не впишеться у ваші плани, і це напружуватиме.

СКОРПІОН. Можуть виникнути труднощі на роботі через те, що вдома потрібна ваша присутність. Сподівання на отримання грошей або матеріальної допомоги від друзів або покровителів можуть не виправдатися. Але ви знайдете матеріальну підтримку з боку начальства або батьків. Роблячи покупки і здійснюючи великі витрати, будьте обережні. Не давайте цього тижня гроші в борг.

СТРІЛЕЦЬ. Ви будете незадоволені собою і своїм становищем на роботі. Не лайте себе, краще займіться організацією поїздки або подорожі. Вірогідними є суперечки з близькими про те, куди і з ким їхати. Майте на увазі, що інформація, якою ви оперуєте, не зовсім точна, особливо якщо вона йде від родичів. Коли раптом відкладуть ваш рейс, не засмучуйтеся.

КОЗЕРІГ. Ви можете опинитися в зоні інтриг. Намагайтеся не давати приводу для пліток. Якщо випливуть несподівані факти, можете невірно оцінити отриману інформацію. У розв'язанні фінансових питань можете помилятися або бути недалекоглядним. Якщо буде можливість, погасіть свій борг хоча б частково, тоді уникнете прикрощів.

ВОДОЛІЙ. Виконання деяких ваших бажань залежатиме від рішення, яке прийме ваш партнер, чоловік (дружина) або хтось сторонній. Можуть виникнути проблеми в інтимному житті. Вам важко буде перебувати у звичному колективі або в групі однодумців. Якщо є можливість повернути борг або віддячити людям, які вам колись зробили послугу, вчиніть так.

РИБИ. Цього тижня можливі конфлікти на роботі між вашим начальством і партнерами. Можете виступити посередником у їх розв'язанні. Якщо ви керівник, то отримаєте підтримку від своїх співробітників. Коли відчуєте сильну втому, смуток і нічого не зробите, то депресія затягнеться, і знадобляться величезні зусилля, щоб її подолати.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

У липні сонце йде на зиму, а літо — на спеку

10 липня — Самсона. Його ще називають Сіногній. Якщо йтиме дощ, то негодитиме сім тижнів, аж до бабиного літа.

12 липня — Петра і Павла. Цей святодень пов'язаний з літнім сонцестоянням. Якщо на Петра один дощ — врожай непоганий, два — добрий, а три — багатий.

13 липня — Полупетра, або Петрового батька. Вважається, що назва така на честь Петрового батька, або тому, що свято наполовину менше.

14 липня — Кузьми і Дем'яна. «Кузьма й Дем'ян згубили жупан» — початок літньої спеки, адже за старим календарем це — полудень літа.

15 липня — Фотія. Закінчується косовиця сіна, готуються до жнив.

Прикмети липня

- Бджоли сидять на стінках вуликів — на сильну спеку.
- Що зеленіша веселка, то густіший буде дощ.
- Літній ранковий туман — на ясну погоду.
- Глухий грім — до тихого дощу, розкотистий — до зливи.
- Темнішає сонячне проміння — бути грозі.

Голос України

Редактор номера Володимир КОРОЛЮК.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- (р) Платні матеріали.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011125. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»